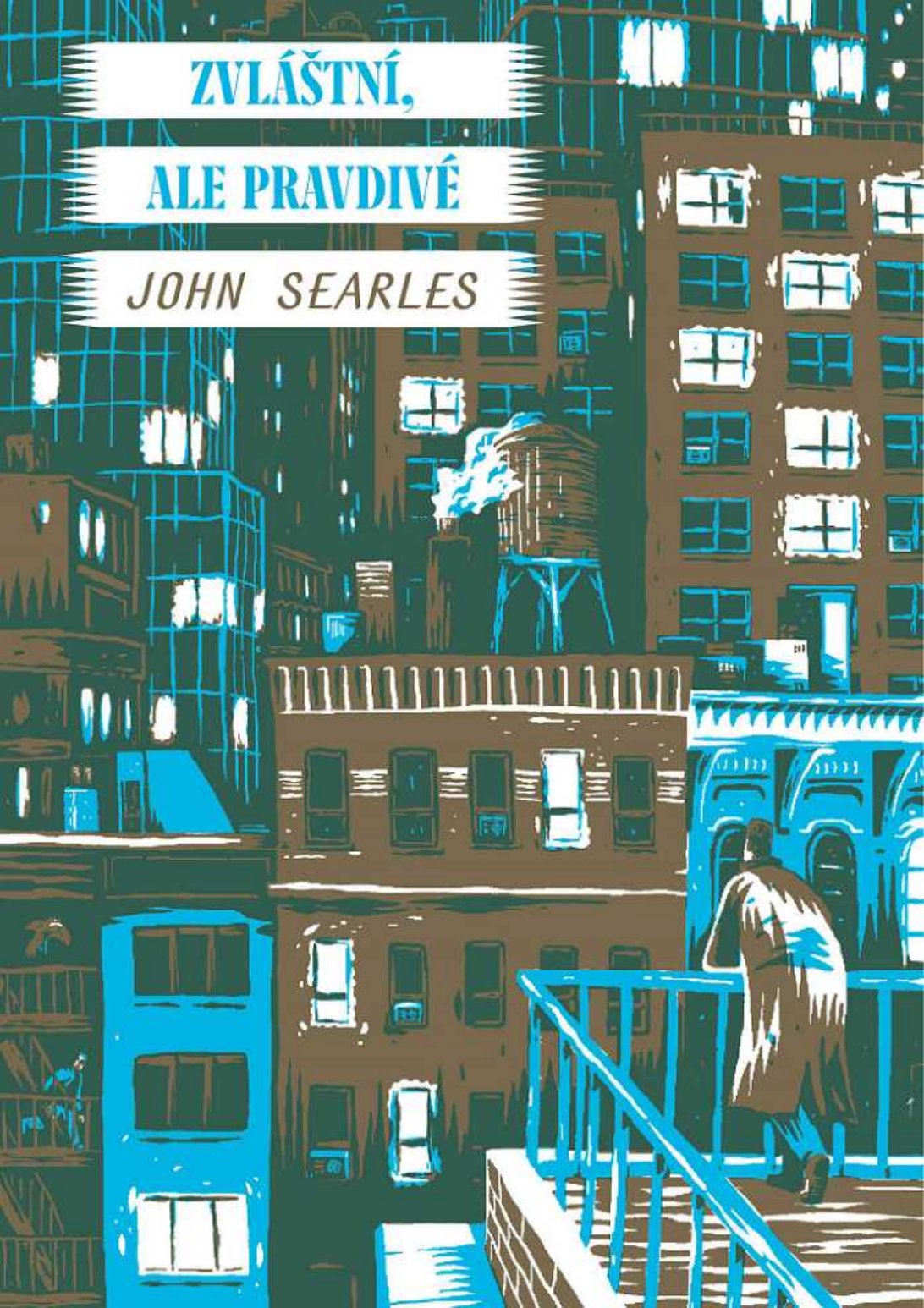

ZVLÁŠTNÍ,

ALE PRAVDIVÉ

JOHN SEARLES

ZVLÁŠTNÍ, ALE PRAVDIVÉ

ZVLÁŠTNÍ,

JOHN SEARLES

ALE PRAVDIVÉ

MYSTERY PRESS

2017

Tento příběh je pro Thomase Carusa.

*Tato kniha je beletristické
dílo. Postavy, události
a dialogy jsou výplodem
autorovy fantazie a nelze je
interpretovat jako skutečné.
Jakákoli podobnost s reálnými
událostmi a osobami, živými
či mrtvými, je zcela náhodná.*

*Tato kniha ani žádná její
část nesmějí být kopírovány,
zálohovány ani šířeny
v jakékoli podobě a jakýmkoli
způsobem bez písemného
souhlasu nakladatele.*

Copyright © John Searles, 2004
Translation © Kateřina Niklová, 2017
Cover © Jindřich Janíček, 2017
Czech Edition © Mystery Press, Praha 2017

ISBN 978-80-7588-012-3 (PDF)

1. KAPITOLA

Jednoho pozdního větrného únorového večera skoro pět let po smrti Ronnieho Chase zazvoní telefon. Ronnieho starší bratr Philip spí na rozkládacím gauči; od chvíle, co se přistěhoval z New Yorku zpátky domů, mu totiž jako ložnice slouží obývací. Bezdrátový telefon je zamotaný někde v příkrývkách – mezi hliníkovou berlí, zmačkanými papírovými kapesníky, televizními programy, třemi dálkovými ovladači a životopisem Anne Sextonové se založenými růžky stránek. Philip šmátrá ve tmě, dokud ho nevytáhne za krátkou anténu a hovor nepřijme. „Haló.“

Slabý, povědomý ženský hlas řekne: „Philippe? Jsi to ty?“

Philip otevře ústa, aby se zeptal, kdo volá, pak se zarazí, protože mu dojde, o koho se jedná: Melissa Moodyová, se kterou jeho bratr chodil na střední. Mysl mu zaplní scéna z noci školního plesu: Melissa v ní má bílé šaty potřísněné krví. Pouhá vzpomínka stačí, aby mu čelist spadla ještě níž. Ten samý výraz se ve dnech, které budou následovat po tomto telefonátu, objeví postupně na tvářích všech Chaseů. „Missy?“

„Promiň, je pozdě. Vzbudila jsem tě?“

Philip civí na starožitné hodiny na stěně, které tikají, tikají, tikají v tomto starém praskajícím koloniálním domě, co si pamatuje, ačkoli nikdy neukazují přesný čas. Obě ručičky jsou na dvanáctce, i když je teprve deset třicet. V New Yorku lidé právě dojíždají večeři nebo mávají na taxíky, jenže tady na předměstí v Pensylvánii svět

po osmé večer umírá. „Ještě jsem nespal,“ zalže Philip. „Už je to dlouho. Jak se máš?“

„Asi dobře.“

V pozadí slyší pravidelný hukot uhánějících vozů. Její hlas se lehounce chvěje, což mu napoví, že se rozhodně dobře nemá. „Stalo se něco?“

„Potřebuju mluvit s tebou a s tvými rodiči.“

Jestli chce mluvit s otcem, bude za ním muset dolů na Floridu, kde žije se svou novou manželkou Holly – se ženou, které jeho matka neřekne jinak než „ta coura“. Philip se však neobtěžuje s vysvětlením, protože už teď je toho na vysvětlování příliš. „O čem chceš mluvit?“

Než může Missy odpovědět, na schodech zaduní matčiny těžké kroky. O chvíli později už stojí u kraje rozkládacího gauče a na těstovitém těle má obscénně napnutou obnošenou bílou noční košili. O několik nocí dříve chytil Philip na kabelovce druhou půlku filmu *O Schmidtovi*. Nyní se mu vybaví scéna, v níž se Kathy Batesová úplně obnaží a vlezle si do vany – tento okamžik se tomu snadno vyrovná. Přesune pohled k matčiny střapatým šedým vlasům, které jí trčí na všechny strany jako šílenci – což odpovídá, protože ve Philipových očích šílená je. „Kdo je to?“

„Počkej,“ řekne Philip do telefonu, matce pak: „To je Missy.“

„Melissa? Ronnieho děvče?“

Philip kývne.

A nyní se objevuje znovu ten výraz: její obočí se vyklene vzhůru a ústa se otevřou do O, jako by i ji děsila strašlivá vzpomínka na Melissiny plesové šaty potřísněné Ronnieho krví. „Co chce?“

Teatrálně pokrčí rameny a obrátí pozornost zpátky k Melisse. „Promiň. Máma se vzbudila a chtěla vědět, kdo volá.“

„To je v pořádku. Jak se vlastně má?“

Myslí mu chrastí nejrůznější odpovědi. Každodenní realita nepřítomnosti jeho otce a matčina přejídání, stále narůstající váha a hromady prášků na vysoký tlak, cholesterol, úzkost a depresi. Řekne ale jen: „V pohodě. O čem s námi chceš mluvit?“

„Raději bych to udělala osobně. Můžu k vám někdy zaskočit?“

„Jasně.“

„Kdy by to šlo?“

Philip vzpomíná na život v New Yorku, kdy zval naprosté cizince do svého miniaturního studia v East Village v kteroukoli denní i noční dobu. Kvůli rozbitému zvonku musel všechny požádat, aby zakřičeli dole z ulice. „Co třeba teď?“ slyší se říkat do telefonu.

„Teď?“ odpoví Melissa.

Očekává, že mu poví, že je příliš pozdě, příliš velká tma, příliš velká zima. Jenže ho zaskočí.

„Vlastně jsem už čekala příliš dlouho, až vám to povím. Takže teď se to hodí.“

Rozloučí se, Philip zavěsí a hodí telefon na zmuchlanou peřinu. Kůže pod sádrou ho svědí a on vrazí dva prsty do úzkého prostoru těsně nad kolenem a podrbe se natolik urputně, jak jen to jde. Matka na něj civí a chrlí otázky, jako by je zvracela a nemohla přestat: „Nepovíš mi, co se děje? Chci říct, proč nám ta holka, k čertu, po tak dlouhé době volá? Copak neví, jak neslušné je volat někomu takhle pozdě? Proboha, to mi neodpovíš?“

Philip se přestane drbat a vytáhne prsty zpod sádry, která připomíná spíše prodloužený lyžák s otvorem na zhmožděné prsty než obyčejnou bílou sádro, jakou si děcka podepisovala, když byl před deseti lety na střední. „Když na chvíli sklapneš, odpovím ti.“

Matka si založí paže pod kyprými ňadry a dramaticky se odmlčí. Nedávno v noci sledoval v televizi pořad *Za dveřmi Hereckého studia*

a jedna z hereček se třemi jmény (nikdy si nedokázal zapamatovat, kdo je kdo) mluvila o tom, že vždy hrála pro zadní řadu divadla. Philip si uvědomuje, že stejně jeho matka žije posledních pět let: každý její pohyb je dost rozmáchlý, aby ho viděli i lidé na levných místech.

„Chce s námi mluvit,“ řekne.

„O čem?“

„Já nevím. Ať už jde o cokoli, poví nám to osobně.“

„Kdy?“

„Teď.“

„Teď? Nemůže sem jen tak přijít. Vždyť už je noc.“

„M,“ řekne. Philip ji oslovuje přezdívkou už od chvíle, co se před měsícem nastěhoval zpátky domů. Nikdy se nezeptala, co znamená, a on předpokládá, že si myslí, že jde o zkrácenou verzi slova *matka*. Jak si teď už jistě uvědomujete, *M* je zkratkou pro *megeru*. Jeho soukromý vtip. Pokračuje: „Dvě ráno jsou hluboká noc. Technicky vzato je ještě pořád večer. Lidé v New Yorku zrovna dojídají večeři.“

Při zmínce o New Yorku našpulí matka rty do tvaru sopky a střelí po Philipovi znechuceným pohledem. Připomíná mu to její jedinou návštěvu ve městě, když jí policie zavolala a oznámila jí, že je Philip v nemocnici. Přijela Amtrakem. Jeho otec chytil let JetBlue z Floridy. Rodinné shledání Chaseů se odehrálo na desátém podlaží nemocnice Svatého Vincenta, kde Philip ležel na lůžku s ránou na krku zafačovanou jako u mumie, s nohou čerstvě vsazenou do sádry podobající se lyžáku a se zhmožděným tělem schovaným pod příkrývkou.

„Tady nejsme v New Yorku,“ prohlásí, poté se otočí a oddupe zpátky nahoru po schodech, přičemž mu poskytne výhled na třesoucí se půlky s doličky, které jí prosvítají skrz tenkou noční košili.

Dává zcela nový význam slovu *pozadí*, pomyslí si Philip.

Když uslyší tupé rány, jak matka otvírá zásuvky a práská jimi, natáhne se pro berli a zvedne s její pomocí své hubené, bolavé tělo z postele. V obýváku je zhasnuto, všude kolem však svítí malá svítýlka: na boxu kabelovky, jasné zelené číslice na videorekordéru, blikající dioda na nabíječce jeho mobilu, oranžové šmouhy doutnavek. Společně v něm vyvolávají matný dojem, jako by hleděl v noci z okénka letadla. Ten vjem s ním zůstává, i když pajdá širokou chodbou, v níž se rozléhá každý zvuk. Vezme to zkratkou přes jídelnu s dlouhým mahagonovým stolem a lustrem z benátského skla, kterou nikdo nikdy nepoužívá, pak projde vstupní halou do koupelny pod schody, stejně malé a stísněné jako v letadle.

Philipův obličej vypadá v zrcadle starší než na sedmadvacet let. Nemá sice vrásky v koutcích očí ani rýhy na čele, a ani žádné jiné zjevné známky stárnutí, v očích však má výrazný stín žalu a starosti. Jeho obličej patří člověku, který toho viděl až příliš. A pak ta rána na jeho krku – je na dobré cestě stát se tlustou, zipu podobnou rudou jizvou, o které doktoři prohlásili, že sice vybledne, nikdy ale úplně nezmizí. Philip najde v koši s prádlem jeden ze svých vytahaných vlněných roláků a obleče si ho, aby ránu schoval, pak si učeše pocuchané hnědé vlasy a vyčistí si zuby. Právě se chystá vyjít zpátky na chodbu, když ho něco přiměje se zastavit a otevřít lékárníčku. Její obsah je stejně nedotčený jako bratrova zamčená ložnice v přízemí. Sáhne dovnitř a vytáhne z ní rovnátka. Ronnieho nejvýraznější nedokonalostí byl jeho předkus.

„Co to děláš?“

Otočí se a spatří matku oblečenou v šatech knihovnice nebo spíše v typu šatů, které nosila, dokud ještě byla knihovnicí. Na sobě má béžový svetr s širokým límcem a béžové kalhoty, které si musela

koupit v obchodě s nadměrnými velikostmi v obchodním centru King of Prussia Mall. Když už tam byla, měla si koupit i novou noční košili, pomyslí si Philip. „Já nevím,“ přizná.

Vstoupí a vnese s sebou dovnitř oblak parfému *Right Guard for Women*, který na sebe nahoře nastříkala, aby se nemusela sprchovat. Rukou oteklou z prášků mu sebere rovnátka a vrátí je zpět na stejnou poličku, kde je našel, mezi zaprášenou lahvičku peroxidu a nakloněný štůsek mýdel s okurkovou vůní. Když skříňku zavře, její odraz v zrcadle prolétne kolem něj v tak rychlém záblesku, že sebou Philip trhne. „Nechci, aby ses dotýkal jeho věci,“ řekne.

Tenhle spor spolu vedli už dřív a on nemíní nechat se znovu vyprovokovat. Melissa tu bude každou chvíli a poslední, co potřebuje, je matku ještě víc vytočit. Projde okolo ní a zamíří chodbou do kuchyně, kde rozsvítí. Potom, co si musel vystačit s miniaturní kuchyňkou ve studiu, které si v New Yorku pronajímal od toho blázna Donnellyho Fiuma, Philip nemůže než žasnout, jak je tahle prostorná. Skříňky z tmavého dřeva, zapuštěné osvětlení a podlaha z porcelánových dlaždic vyrobených tak, aby vypadaly ochozeně, jako by patřily do toskánského kláštera a ne do domu na Main Line ve Fily. V posledních čtyřech týdnech jedli hlavně jídlo ohřáté v mikrovlnce, což by ale nikdo neuhádl při pohledu na hromadu kastrolů ve dřezu a misek na mramorovém pultu, všechny upatlané od něčeho zeleného. Před několika dny popadla matku jedna z jejích chutí. Tentokrát na hráškovou polévku. Před lety mívali uklízečku, která sem chodila dvakrát týdně právě z tohoto důvodu a kterou platil jeho otec z tučného konta kardiochirurga v nemocnici Bryn Mawr. Teď už ji neplatí. Philip otevře mrazák a vytáhne sáček s kávou, aby si uvařil konvici tak, jak to dělával ve městě, když čekal, až na něj jeden z cizinců zakřičí dole z ulice.

„Ty budeš teď vařit kafe?“ zeptá se ho matka za zády.

Tentokrát se neotočí. Nasype do filtru dvě lžičky na každý šálek a vzpomíná přitom, jak mu rychle a silně tlouklo srdce, když vyhodil z okna klíče a naslouchal dusání na starém křivém schodišti. „Jo.“

„Nebudeš pak ale vzhůru celou noc?“

„Ne.“

Potom už toho moc neřeknou. Ze zásob v ledničce si matka vytáhne plechovku dietní koly a z kredence pytlík Doritos, posadí se na dřevěnou židli u kuchyňského ostrůvku a žvýká. Hlasitě. Zatímco Philip nalévá vodu do kávovaru, vzpomíná, jak je Melissa Moodyová navštívila naposledy. To léto po Ronnieho smrti se u nich bez ohlášení zastavila. Matka ležela nahoře a civěla na strop ložnice, otec se přehraboval ve věcech v pracovně a předstíral, že čte jednu z lékařských knih. Philip musel odložit stranou úkol, na kterém pracoval do semináře poezie na filadelfské komunitní vysoké škole, a přivléct je do obýváku, kde seděli a zírali na tu zafačovanou blondátou holku se zlomeným srdcem, dokud ji jeho otec nakonec neodvedl ke dveřím a nedal jí sbohem.

Když kávovar začíná bublat a vypouštět páru, přes okno ozáří místnost bílá světla. Na příjezdové cestě bouchnou dveře od auta. Philipovo srdce začne bušit stejně rychle a silně jako v New Yorku. Přitiskne si ruku na hrud', pak mimoděk přejede prsty nahoru k ráně pod límcem roláku, zatímco následuje matku do předsíně. Na stranách dveří ze silných dřevěných panelů jsou umístěná úzká okna. Matka přitiskne obličej k tomu vpravo a pobouřeně zvolá: „Je těhotná! Nemůžu tomu uvěřit. Ta holka je těhotná.“

Než jí Philip může připomenout, že Melissa má veškeré právo být těhotná, pokračuje v tirádě s obličejem stále přimáčknutým ke sklu.

„Myslíš, že právě tohle nám přišla říct? Doufám, že ne. Nemám na to co říct. Poslední, co zrovna teď potřebuju slyšet, je, jak je šťastně vdaná, zatímco můj syn hnije dva metry pod zemí.“

„M,“ řekne, „co kdybychom zkusili něco nekonvenčního? Třeba počkat, dokud nám neřekne, co chce, než se začneme vztekat?“

Matka se otočí a zpřímá se na něj zadívá, uprostřed čela růžovou skvrnu od toho, jak ho tiskla ke sklu. „Já se nevztekala.“

„Poznám, když se k tomu chystáš. Navíc je jasné, že jsi Melissu neměla nikdy ráda. Není to ale její vina, že je Ronnie mrtvý.“

„Možná ne,“ přizná. „Nevíš ale všechno.“

„Co nevím?“

„Jak jsem řekla. Všechno.“

„Když to říkáš,“ odpoví Philip a vzdá se další debaty.

I on přitiskne obličej k úzkému oknu a stojí tak blízko matky, že přes parfém cítí její pot. Hledí ven na zasněžený trávník a zadržuje dech, aby ten odér nemusel vdechovat. Ve stříbrném zimním měsíčním svitu vykresluje Melissino tělo dokonalou siluetu a břicho trčí před ní, jak opatrně našlapuje na zledovatělém, neodklizeném chodníku. Když se přiblíží, Philip si všimne, že na sobě nemá nic víc než vytahané triko s indiánským potiskem, které jí visí přes břicho, a volné zelené kapsáče. Ještě není u verandy, a jeho matka už otvírá dveře. Otevře ústa, aby pozdravila, pak jí ale poklesne čelist.

„Ahoj,“ řekne Melissa ze tmy.

Matka mu blokuje výhled, Philip přesto zavolá: „Ahoj. Nemrzneš?“

„Není zas taková zima.“

Sotva to dořekne, na dvorku se zvedne vítr a zafičí do domu. Větve vysokého dubu za ní ve tmě zlostně chrastí. Philipova matka upadne do zvláštního, překvapeného mlčení, takže je na něm, aby Melissu pozval dovnitř. Jakmile se zavřou dveře a ona zůstane stát

v jasně osvětlené předsíni, Philip si uvědomí, co matku zaskočilo. Melissa už není ta hezká blondátá holka, kterou jeho mladší bratr pozval před pěti lety na školní ples. Její dříve lesklé, po ramena dlouhé vlasy jsou nyní nemožně dlouhé a urované a jejich barva ztmavla do stejně fádni hnědé jako Philipova. Její malé uši, dříve holé a jemné, jsou prošpikované tolika stříbrnými piercingy, že to vypadá bolestivě. Největší změnou ale prošla Melissina tvář, dříve něžná a ženská, tak čistá a americky dívčí, že by se hodila do reklamy na jarní šaty v letácích obchodů, které chodí s nedělními novinami. Její obličej, úsměv i oči jsou navždy poznamenané jizvami z její poslední noci s Ronniem. Philip předpokládal, že navštíví plastického chirurga, jednoho z těch, se kterými jeho otec hrál golf na Floridě, ale ne. Levou tvář jí křížují čáry. Svráštělá kůže nad pravým okem brání růstu obočí, má ho pouhou polovinu, což jí dodává nesouměrný vzhled. Rty svírá pevně a neústupně, jen když promluví, nakrátko odhalí tmavou díru tam, kde by měla mít dva přední zuby.

„Co se ti stalo?“ zeptá se Philipa.

Její vzhled ho tak zaměstnal, že mu trvá vteřinu navíc, než si vzpomene na vlastní fyzický stav. „Ach,“ řekne, protože si uvědomuje, že by nebylo dobré zmiňovat to, čemu jeho matka říká „ta věc v New Yorku.“ Pohlédne dolů na tvrdou šedou plastovou sádku a na černé pásky, které ji stahují přes nárt. „Měl jsem nehodu. Při lyžování.“

„Jsi v pořádku?“

Philip jí chce položit stejnou otázku, nepřipadá mu to však vhodné. „Za pár týdnů budu jako rybička.“

Melissa si strčí ruce do kapes trika s indiánským potiskem, takže se látka napne přes její nafouklé břicho, a zadívá se na schody do prvního patra. „Je tu pan Chase?“

Otázka vytrhne jeho matku z transu. „Ne. Pan Chase tady není.“

Než se může rozmluvit o jeho otci – jedna z jejích oblíbených tirád, kterou je opravdu snadné vyprovokovat –, Philip podotkne: „Takže jsi těhotná.“

Melissa pohlédne dolů na své břicho, pak obrátí mechově zelené oči znovu k němu. Do hlasu se jí vloudí třas, když odpoví: „V devátém měsíci.“

„To budeš asi každým dnem rodit, co?“

„Asi jo,“ odpoví.

Ve vzduchu je cítit napětí, trapnost, a Philip se nervózně zasměje ve snaze zlehčit náladu. „Hlavně s tím nezačínej tady...“

Melissa se ani nepousměje. „Žádný strach,“ ujistí ho. „Vím, kdy dítě přijde na svět.“

A v tu chvíli mu oči zabloudí k její ruce. Všimne si, že nemá prstýnek. V mysli slyší matku říkat: „*Poslední, co zrovna teď potřebuju slyšet, je, jak je šťastně vdaná, zatímco můj syn hnije dva metry pod zemí.*“ Toho se očividně nemusí obávat. „Co kdybychom šli do kuchyně, ať se můžeš posadit?“ navrhone a pokyne tím směrem.

Jakmile vejdou do místnosti, Melissa se posadí na jednu ze židlí s laťkovým opěradlem, na jejichž nepohodlí si Ronnie s otcem často stěžovali. Matka, která je podezřele zticha, se vrátí na své místo u kuchyňského ostrůvku.

„M,“ řekne Philip, „proč si nesedneš s námi ke stolu?“

„Mně je fajn tady.“

Pokud si Melissa uvědomuje, jak divně se jeho matka chová, nedává to na sobě znát. Její tvář zůstává stejně nehybná a bezvýrazná jako tvář figuríny, nebo spíše poškozené figuríny. Ústa má pořád pevně zavřená, jen její mechově zelené oči těkají po místnosti – od nádobí ve dřezu a na lince, špinavé od hráškové polévky, přes změt receptů

přichycenou ozdobným magnetem na mohutné lednici a dřevěný věšák na klíče u telefonu k prázdnému kovovému držáku na hrnce nad matčinou hlavou.

„Dáš si něco k pití?“ zeptal se Philip. „Uvařil jsem čerstvou kávu.“

„Díky, ale kofein nemůžu kvůli dítěti.“

Po té odpovědi se mu uleví, protože ho napadlo, jestli by žena v tak pokročilém stádiu těhotenství měla řídit, natož se procházet venku bez kabátu za mrazivé zimní noci. Philip nakonec dospěje k názoru, že Melissa možná přece jen ví, co dělá. Pováží mu, že by si dala radši vodu, proto jí nalije sklenici z karafy, pak si vezme ze skřínky hrnek na kávu. Je to jeden z matčinych z dob, kdy pracovala jako hlavní knihovnice v radnorské městské knihovně, a zdobí ho nápis *Umíš Deweyho?* Philip sedí u stolu, míchá kávu a v mysli se mu rojí nahodilé detaily o Melisse, o kterých si myslel, že už je zapomněl: její otec je pastorem luteránského kostela a Ronnie si stěžoval na jeho přísnost; má dvojče jménem Tracy nebo Stacy; přijali ji na Pensylvánskou, stejně jako Ronnieho. „Takže s vysokou už jsi asi hotová,“ nadhodí Philip ve snaze rozproudit hovor.

Melissa zavrtí hlavou. „Nikdy jsem na ni nenastoupila.“

„Ale já myslel, že ses dostala na Pensylvánskou?“ Pamatuje si to hlavně proto, že on se ani neobtěžoval hlásit se na tak dobrou školu, protože na střední ho spíš zaměstnávaly rvačky, než aby se snažil získat dobré známky.

„Dostala jsem se na ni,“ potvrdila Melissa. „Rozhodla jsem se ale nestudovat.“

„A kde teď žiješ?“

„Přímo tady v Radnoru.“

„U rodičů?“

Právě se chystá odpovědět, když se jeho matka zvedne ze stoličky a přistoupí ke stolu. „Poslyšte, vy dva si spolu můžete vykládat celou noc, až půjdu spát. Je ale pozdě. Takže pokud by to nevadilo, přeskočila bych tyhle řečičky. Proč nám nepoviš, co chceš?“

„M!“ zvolá Philip. „Nebuď hrubá!“

„To je v pořádku,“ ujistí ho Melissa a promne si rukou břicho v místě, kde se potisk sbíhá v zauzlovaný kříž. Slabým, roztřeseným hlasem řekne jeho matce: „Ovšemže chcete vědět, proč jsem tady.“

„Máš pravdu. Chci. Takže přejdi k věci.“

Philip se neobtěžuje znovu ji pokárat – stejně by to k ničemu nebylo.

Melissa si odkašle a pomalu zvedne sklenici ze stolu. Když se napije, prsty se jí tak třesou, že voda vyšpláchne přes okraj a steče jí po bradě. Utře si ji rukávem, pak otevře ústa, aby promluvila, a odhalí ošklivé černé díry vepředu v ústech. A takhle to začne, takhle začne veškeré šílenství následujících dnů. „Chápu, že vám musí připadat zvláštní, že jsem se po tolika letech znovu objevila ve vašem životě. Ale... celou tu dobu na vaši rodinu často myslím. Hlavně na vás, paní Chaseová. Protože nemůže existovat nic horšího, než když matka ztratí dítě.“

Philip pohlédne na matku a vidí, že jí jhne tvář. Pro ni byl v posledních pěti letech žal soutěží – sebemenší uznání toho, že ona je vítězem, ji potěší. Svoji poznámkou jí Melissa prakticky pověsila na krk zlatou medaili.

Melissa pokračuje: „A nikdy jsem nepřestala myslet ani na Ronnieho. Právě proto... omlouvám se, že jsem tak nervózní. Jde o to, že jsem o této chvíli hodně dlouho přemýšlela. Chtěla jsem přijít a povědět vám to už před měsíci. Ale bála jsem se.“

„Čeho ses bála?“ zeptá se Philip.

„Že mi neuvěříte.“

„Neuvěříme čemu?“

„Že neuvěříte...“ Zarazí se, polkne a na krku se jí objeví boule, která Philipovi připomene hada, o kterého se staral Donnellymu Fiumovi v New Yorku, ve chvíli, když polykal myš. „Omlouvám se, že mi tak trvá dostat to ze sebe. Ale víte, jak si všechno do detailů naplánujete, a když pak konečně přijde ta chvíle, zapomenete, co přesně jste chtěli říct? Takhle se cítím, když tu teď sedím. Asi... asi nevím, kde začít. Takže se vás asi napřed zeptám, jestli jste někdy viděli v televizi toho chlápka, co mluví s mrtvými?“

Melissina otázka něco změní v matčině tváři. Philip vidí, jak matka třikrát za sebou rychle mrkne a zacuká jí horní ret. Jemu ale z obličeje zmizí všechen výraz. Jeho srdce, které tlouklo stále rychleji, jako by právě narazilo na stěnu. Muže, o němž Melissa mluví, viděl v televizi už mnohokrát pozdě v noci. Možná jste ho viděli také. Má pleš, tvář andělíčka a silný přízvuk z Long Islandu, kterým pokřikuje na lidi v davu nahodilé iniciály, jako by vyvolával jejich milované. Když se trefí do správných písmen a uhádne jméno, začne ze sebe chrlit detaily, které mu prý předává blízký zesnulý:

Kdysi jste ztratil zásnubní prsten...

Vyrazili jste si na výlet na ostrov...

Měli jste oblíbenou píseň, na kterou jste rádi tančili...

Tyto nicneříkající útržky informací způsobí, že se lidé v publiku rozpláčou, jenže Philip se vždy diví, proč nepožádají o konkrétnější detaily, které by mohly něco dokázat, jako třeba číslo sociálního pojištění nebo jméno učitele v první třídě. Nic z toho však neřekne nahlas a matku a Melissu jen mlčky poslouchá.

„Navštívila jsi ho?“ zeptá se matka. Ret jí stále cuká a v hlase jí bublá naděje.

„Jeho ne. Ve Filadelfii je ale žena jménem Chantrel, která dělá stejnou věc. Byla jsem u ní.“

„Kdy?“

„Dnes večer.“

„Myslela jsem, že jsi nám tu věc chtěla sdělit už před měsícem?“

„Souvisí to spolu.“

„Co ta Chandra říkala?“

„Chantrel.“

„Dobrá, Chantrel. Co říkala?“

„No...“

„No, co?“

Melissa obrátí oči k Philipovi, pak zpět k jeho matce. „Ronnie se mnou komunikoval ze záhrobí.“

Philip nedokáže skrýt svoji reakci. Odkloní se od stolu a založí si paže na hrudi. Kdysi by možná takové věci uvěřil, ale dnes už ve spoustu věcí věřit nedokáže: v Boha, lásku, osud, štěstí a média, která mluví s mrtvými – jen kupříkladu.

Jeho matka si naopak přisedne ke stolu a nakloní se k Melisse natolik blízko, jako by si z ní chtěla kousek ukousnout. „Co říkala?“

„Řekla mi, že Ronnie je v nebi šťastný. Že hraje celou dobu fotbal. Zmínila se o růži, kterou mi daroval před školním plesem.“

Philip musí bojovat s nutkáním odkulhat zpátky ke gauči a začíst se do životopisu Anne Sextonové nebo si pustit Lettermana, jehož pořad zrovna teď začíná. Za poslední měsíc toho moc nedělal, jen si četl životopisy slavných básníků a koukal na televizi. Nyní si uvědomuje proč: skutečný život je nanic. Melissa pokračuje a mluví o tom, že Ronniemu chybí rodiče a že několikrát do roka navštěvuje domov, hlavně o Štědrém večeru. Philip je v pokušení zeptat se, jestli *předtím*, nebo až *potom*, co

zaskočí domů k Ebenezerovi, ale ovládne se. Když už nemůže dál mlčet, vstane a jde si znovu nalít kávu. V tu chvíli mu Melissa zakryje ruku tou svojí. Její prsty působí křehce jako prsty staré ženy; jsou popraskané a teplé.

„Philip,“ řekne a obrátí k němu svoji děsivě nehybnou tvář. „Ronnie měl vzkaz i pro tebe.“

Přestože ví, že by neměl, přestože se uvnitř krčí a přikazuje si mlčet, zeptá se: „Co říkal?“

Melissa sáhne do kapsy trika a vytáhne kazetu. Na štítku stojí modře ženské jméno a dnešní datum: CHANTREL: 3/2/04. „Myslím, že by sis to měl poslechnout sám.“

„Ty máš kazetu?“ ozve se jeho matka. „Proč ses o tom nezmínila dřív?“

„Jak jsem řekla, nebyla jsem si jistá, kde začít.“

Jediné fungující stereo v domě je v Ronnieho ložnici, za zamčenými dveřmi, spolu s červenobílým fotbalovým dresem, foťákem Canon AE-1, který Ronnie dostal k posledním narozeninám, aby mohl fotit do ročenky, sbírkou pivních trik se slogany jako PIVO: POMÁHÁ OŠKLIVÝM LIDEM K SEXU UŽ 2000 LET a stovkou dalších pozůstatků ze života pubertáka. Jediný rozdíl je, že tenhle puberták je mrtvý.

„Nemáme kazeťák,“ řekne Philip.

„Ano, máme,“ odpoví matka. „V obývací.“

„Nefunguje.“

„Ano, funguje.“

„Ne, nefunguje.“

„Ano, funguje.“

„Ne, M. Nefunguje. Kromě mě v tomhle domě nikdo hudbu neposlouchá. Takže bych to měl vědět. Zkoušel jsem to.“

„Mohli bychom si ji poslechnout v autě,“ navrhone Melissa, protože pochopí, co každý jiný člověk v jejich společnosti: že potřebují rozhodčího, aby dospěli i k těm nejmenším rozhodnutím.

Philipova matka se odstrčí od stolu a nohy židle s laťkovým opěradlem zaskřípou o kachle na podlaze. „Fajn. Pojďme.“

„Dobře se bavte,“ řekne jim Philip. „Já nikam nejdu.“

Matka vstane, našpulí rty a střelí po něm dalším znechuceným pohledem. „Co, tvůj bratr ti po tak dlouhé době pošle vzkaz a ty jsi příliš nafoukaný, než aby sis ho poslechl?“

„Nejsem nafoukaný. Jde o to...“ Zarazí se. V očích obou žen vidí, jak zoufale chtějí – ne, *potřebují* – uvěřit. I když to Philipovi připadá směšné, nemá to srdce je o jejich pošetilou naději připravit. „Jde o to, že s dlahou bude těžké dostat se do auta.“

„Ne, nebude,“ řekne Melissa a pomalu vstane od stolu. „Můžeš se vmáčknot dozadu.“

Chodník venku klouže. Philipovi se daří držet s pomocí berle rovnováhu. Jeho matka, zabalená do černého vlněného kabátu, který dává jejímu tělu tvar stíhačky se širokým rozpětím křídel, jakou Philip jednou viděl proletět nad New Yorkem během přehlídkového týdne *Fleet Week*, jde před ním spolu s Melissou. Její přístup k té dívce se obrátil o sto osmdesát stupňů. Požádala Melissu, aby ji přestala formálně oslovovat „paní Chaseová“ a začala jí říkat křestním jménem, Charlene. Dokonce drží Melissu za ruku, jako by na ní visela v zoufalé touze po tomto nečekaném spojení s Ronniem. Matčin nový přístup je Philipovi stejně nepříjemný jako její předchozí hrubost, protože ví, jak rychle umí změnit náladu a zaútočit – obzvláště jestli se jí nebude líbit, co na pásce uslyší.

Střecha, kapota a kufr Melissiny staré Toyoty Corolly jsou pohřbené pod koláčem sněhu. Všechna okna jsou potažená vrstvou

ledu, tedy až na malou škvíru na čelním skle, jako by Melissa udělala pouze nezbytné minimum potřebné k tomu, aby mohla přijet. Když otevře Philipovi zadní dveře, do nosu ho uhoří odér starého cigaretového kouře a slabý pach hnilobného ovoce nebo možná starých bot. Napadne ho, proč je vůz těhotné dívky cítit kouřem. Shodí ze sedadla pásky, knihy a šedé tepláky a usadí se tak pohodlně, jak jen to jde – s ohledem na arktický vzduch uvnitř. Není tam jen zima – jde o takový ten druh lezavé zimy, který je vyhrazen vozu nastartovanému za mrazivé zimní noci. Sedadla působí tvrdě a nepoddajně. Když se nadechne, vzduch ho pálí v hrdle. Zatímco si Philip mne ruce a čeká, až matka a Missy nastoupí dopředu, prohlíží si špinavé, zpocené ponožky, zmačkané džíny, trika a něco, co zprvu považuje za černý štěrk, pak si ale uvědomí, že se jedná o mrtvé mouchy na zadním okně. Jeho matka Melissu přerušila, než mu stačila říct, kde v Radnoru bydlí. Jak to vypadá, možná dokonce přímo v autě. Philip se otočí a prohlédne si kapsy na sedadlech, do kterých jsou nacpané nákupní tašky od Genuardiho a učebnice matematiky s titulem vyvedeným tiskacími písmeny na hřbetě: ALGEBRA PRO VAŠI BUDOUCNOST. Nakonec se podívá na podlahu a všimne si popisků na kazetách, které tam před okamžikem shodil. Několik jich poznává – Jewel: *Pieces of You*, Natalie Imbruglia: *Left of the Middle*, Hole: *Live Through This* –, další ale vypadají nahrané podomácku a nesou stejný rukopis jako ta, kterou se Melissa chystá vložit do přehrávače, jen jména a data jsou jiná:

Helene, 18/6/01

Davidu, 23/12/99

Rasha, 17/3/02

Lyman, 18/6/03

Philipův neklid sílí, když se nakloní mezi sedadly dopředu, zatímco Melissa nastartuje motor a zapne topení. Tehdy si všimne fotek přilepených k popraskané vinylové palubní desce. Zpod zažloutlé, loupající se lepicí pásky se na něj usmívá Ronnie se svým nechvalně proslulým předkusem. Pískově světlé vlasy má pocuchané, oči neuvěřitelné barvy nebeské modři. Na jedné fotce má na sobě červeno-bílý fotbalový dres a klečí na prázdné lavici na tribuně. Na jiné leží na zádech na kostkované dece v triku ze své sbírky: PIVO: JEDINÝ DŮKAZ EXISTENCE BOHA, JAKÝ POTŘEBUJU. Na ještě další je oblečený do smokingu a stojí vedle Melissy před krbem z bílých cihel. Její krajkové šaty jsou dokonale čisté, protože fotka byla pořízena předtím, než se tu noc vydali limuzínou na cestu domů.

Philip přemýšlí, jestli si matka uvědomuje, jak skutečně bizarní se tato návštěva stala. Ta ale poklepe prstem s okousaným nehtem na Ronnieho fotku z posledního ročníku a řekne: „Tu mám taky. Jenom ve velikosti dvacet na dvacet pět. Mám ji na prádelníku.“

„Zbožňuju ji,“ odpoví Melissa a přitiskne dlaně na průduchy, aby zkontrolovala, jestli už topení hřeje. „Je na ní vidět, jak skutečně modré jsou jeho oči.“

Byly, pomyslí si Philip a opře se na sedadle.

Kvůli ledu na oknech působí auto jako iglú, což v něm vyvolává ještě studenější a klaustrofobičtější pocit. Malým otvorem, který připomíná díru na chytání ryb v ledu, hledí na jejich mamutí pensylvánský kamenný dům se širokou skosenou střechou a rajčatově červenými okenicemi. Jedna z jeho nejranějších vzpomínek pochází ze dne, kdy se sem přistěhovali. Byly mu čtyři, těsně potom se narodil Ronnie. Zatímco jeho otec dokončoval stáž na Pensylvánské, bydleli v apartmá na Spruce Street ve Fily. Ve srovnání se stísněným bytem působil tenhle dům jako palác. Philip si pořád vzpomíná, jak

byl šťastný, když mu matka – těhotná jako nyní Melissa – dovolila běhat sem a tam prázdnými chodbami, a jak se domem rozléhal jeho nadšený výskot, když chodila za ním a škádlila ho: *Dostanu tě... dostanu tě... maminka tě dostane, dostane, dostane...*

„Chvilí asi potrvá, než najdu na pásce to správné místo,“ říká Melissa. „Dneska večer tam totiž byli i jiní lidé, které volala přede mnou.“

Philip se odvrátí od domu nazpět k předním sedadlům. Ve svitu palubní desky připomínajícím záři světlušek nejsou jizvy na Melissině tváři vidět. Pořád je v ní možné zahlédnout něco z dívky, kterou bývala. Pohlédne na matku a snaží se i v ní najít něco z jejího bývalého já – ze ženy, která se před lety nastěhovala do tohoto domu, nechala syna běhat chodbami a smála se, když ho pronásledovala jídelnou a nahoru po schodech.

„Myslím, že jsem to našla,“ oznámí Melissa.

Když Chantrel promluví, její hlas je bez přízvuku a nezní ani chraplavě jako hlas kuřačky, jak Philip očekává. Je hebký a klidný. Artikulovaný. Připomíná mu hlas sestry na pohotovosti u Svatého Vincenta, která ho držela za ruku a konejšivě na něj mluvila: *Hodně jste trpěl. Budete ale v pořádku.*

„Je tu mladá osoba, která na mě promlouvá, a její jméno začíná na R,“ říká Chantrel.

„Jmenuje se Ronnie?“ ptá se Melissa na pásce.

„Ano. Je to Ronnie. Říká mi, jak moc mu chybíte. Ukazuje mi květiny. Vypadá to na růže. Je to tak správně?“

„Večer před školním plesem mi dal růže... Tu noc zemřel.“

Víc Chantrel nepotřebuje, aby začala vyplňovat bílá místa. Pokaždé když jí Melissa poskytne další detail – pronajatá bílá limuzína, Ronnieho láska ke sportu a fotografování, její hluboký žal –, Chantrel se toho chytí. Říká, že Ronnie několikrát do roka navštěvuje svoji

rodinu. Že rád hraje fotbal s jinými teenagery, kteří zemřeli. Philip chce celou dobu křičet: A co třeba číslo jeho sociálního pojištění? Nebo jeho učitelka v první třídě? Jeho sbírka pivních triček? Nebo když nás otec vzal na golf a já se dostal do maléru, protože jsem Ronnieho při rozmachu nechtěně praštil holí do břicha? Anebo cokoli jiného, co by bylo, kurva, specifitější?

„Vidím, jak někdo píše dopis,“ říká Chantrel. „Ano, někdo píše dopis. To mi Ronnie ukazuje.“

„Víte jistě, že to není báseň?“ ptá se Melissa.

Philip si pamatuje, že četl jednu ze svých básní na pohřbu. Tenkrát poprvé přiznal rodině, že rád dělá i něco jiného, než jen čte a kouká na televizi. Báseň se jmenovala *Ostrý přechod*: rozšířená metafora o chlapci, který přelézá přes rezavý lot z ostatního drátu a při cestě dolů na druhé straně se pořeže. Philipův učitel poezie na vysoké ji miloval. Jenže všechny časopisy, kterým ji Philip po odchodu do New Yorku poslal, mu ji vrátily se zdvořilým odmítavým dopisem. Pouze jeden všivý redaktor se obtěžoval připsat něco na konec, a ani to nebylo povzbudivé: *Méně metafor, víc významu!* Philip dopisy vyložil akvárium prapodivného hada a klec zákeřného loskutáka, o něž se staral ve studiu, které si pronajímal od Donnellyho Fiuma – to odmítnutí přišlo úplně navrch.

„Počkat,“ říká Chantrel. „Skutečně je to báseň. Píše někdo, kdo je nějak spojený s Ronniem, básně?“

„Jeho bratr,“ odpoví Melissa na pásce.

„Začíná jméno jeho bratra na B?“ Nastává okamžik ticha, během kterého si Chantrel musí uvědomit, že se zmýlila. Pak říká: „Promiňte. Slyšela jsem ho špatně. Ukazuje mi něco, co může být D nebo T.“ Další odmlka. „Začíná jeho jméno na T nebo na D, nebo možná na P?“

A co třeba A, B, C, D, E, F, G? pomyslí si Philip. Nebo možná H, I, J, K, L, M, N, O, P?

„Philip,“ říká jí Melissa. „Jeho bratr se jmenuje Philip.“

„Ano, to je ono. Omlouvám se, chvíli jsme měli špatné spojení. Ronnie chce, abyste mu řekla, že miluje jeho poezii.“

„Slyšel jsi to?“ říká nyní Melissa a hledí do zpětného zrcátka.

Philip se donutí k úsměvu, chce se mu ale spíše brečet. Pohlédne na matku, která opět špulí rty. Když se páska zastaví, vybuchne tak hlasitě a nečekaně, že sebou Philip trhne. „To je všechno? Kvůli tomu jsi nás vzbudila uprostřed noci? Abys nám řekla, že Ronnie má rád Philipovu poezii!“ Poslední slovo pronese s důrazem na *p*, jako by vyplivla něco zkaženého – pro ni Philipova poezie je něco zkaženého.

„M,“ řekne Philip, když si všimne výrazu překvapení na Melissině tváři. „Nech toho.“

Matka zmlkne, aby se nadechla, ještě ale neskončila – ani zdaleka ne.

„Jak se opovažuješ plýtvat mým časem kvůli takovým sračkám? Víš vůbec, jak je to pro mě těžké? Víš to? Každý den musím procházet kolem jeho dveří. Každý den se musím budít s vědomím, že můj syn je mrtvý! Ty můžeš prostě dál pokračovat ve svém životě stejně jako Chantrel nebo Chandra, nebo jak se, kurva, jmenuje, já ale nikdy nebudu moct jít dál! Ty se můžeš nechat zbouchnout od nějakého chlápka, aniž by ses za něj provdala, a žít si šťastný život, ten můj ale skončil. Rozumíš tomu? Tohle je můj život!“

„M!“ zakřičí Philip znovu, když se v Melissiných očích objeví slzy a začnou jí stékat dolů po znetvořené tváři. „Dost. No tak. Nech toho.“

Ona ale nepřestane. Mává prstem jako zbraní a při slovech jako *ty* a *tvůj* ukazuje na Melissu, když naopak mluví o sobě, bodá se do vlastní hrudi. „Ty si myslíš, že na *mě tvoje* jizvy udělají dojem? Zlato, ty takhle vypadáš zvenku, protože *ty* jsi s ním byla tu noc, kdy zemřel. Nemáš ale nejmenší tušení, jak znetvořená a navíc ošklivá

jsem já uvnitř kvůli tomu, co se stalo *mému* dítěti. Kdybys to mohla vidět, zaručuju ti, že bys utekla. Takže nám oběma prokaž laskavost, holčičko, vycouvej s tímhle krámem z *mojí* příjezdové cesty a už se tu nikdy neukazuj. Ty si běž a měj si *svého* parchanta a žij si *svůj* zkurvený život. Mě ale nech na pokoji.“

„Mami!“ zakřičí Philip. „Řekl jsem, sklapni! Drž! Hubu!“

A tentokrát konečně zmlkne. Přitiskne prst na studené sklo, aby si ho zchladila a načerpala energii na druhé kolo. Je slyšet jen Melissin pláč, jak si schovává tvář v dlaních. Každý její nádech doprovázejí drobné zajímavé zvuky, jako by jí něco dlouhého a zauzlovaného tahali ven z hrdla. Philip je na podobné výbuchy vzteku zvyklý, ale to ubohé děvče sem dnes večer přijelo, aniž by tušilo, že jeho matka je bezedný kotel jedu.

Očekává, že Melissa přestane plakat a začne se chystat k odjezdu. Jenže to se nestane. Očekává, že matka si přitáhne černý vlněný kabát ke krku a vysedne z auta. Jenže ani to se nestane. Místo toho zůstává sedět na sedadle a patrně čeká na šanci, aby mohla tu holku dodělat. Hledí na Melissina ramena, která se zvedají a klesají, jako když se kočka snaží vykašlat chuchvalec vlasů nebo posekané trávy.

Philip neví, co má dělat. Oči mu krátce zalétnou k fotkám na palubní desce, na kterých se Melissa usmívá vedle Ronnieho. Jeho bratr byl vším, čím Philip ne – byl populární, extrovertní, sportovně založený, výborný student. Normální syn, jakého si rodiče přáli a dostali ho až na druhý pokus. Ronnie ho dokonce překonal i tím, že zemřel, takže nikdy nedostane šanci zkazit si život stejně jako Philip. I po tolika letech Philip stále cítí přízračné bodnutí žárlivosti už jen při pohledu na bratrovu fotku, a cítí se ještě ubožeji, protože žárlí na mrtvého. Nakonec se odvrátí od fotek a položí ruku na Me-

lissino drobné rameno. Pová jí, že je mu líto, co se právě stalo, že nemá důvod plakat, že všechno je v pořádku.

„Nic není v pořádku,“ odpoví, sundá si ruce z obličejů a natočí hlavu, aby na něj viděla. Pod tímto úhlem světlo z palubní desky osvětluje tu část její tváře, která připomíná mozaiku; zjizvený kus kůže se matně leskne. Jako by svítla zevnitř, jako by v ní někdo zažehl oheň. „Ty to nechápeš. Ta páska ještě není u konce. Musím ji jenom otočit, aby sis mohl poslechnout zbytek.“

„Zbytek?“

A pak přesně to udělá – natáhne se, stiskne tlačítko, vysune pásku, otočí ji a zastrčí zpátky. Vozem se rázem rozlehne Chantrelin hlas, tentokrát tišší než předtím. Melissa zesílí zvuk. „Nic z toho ale není důvod, proč jste dnes večer tady, že ne?“ zašeptá Chantrel.

Venku fíčí tak silný vítr, že otrásá autem. Holé větve obrovského dubu na předním dvorku vztekle chrastí.

„Ne,“ řekne Melissa na pásce a ta v autě zavrtí hlavou.

„Přišla jste kvůli dítěti, že ano?“

Melissa kývne, jako by pořád byla ve společnosti Chantrel. Všechno je to natolik ubohé a smutné, že se Philip musí odvrátit. Nechce ani pomyslet, co jeho matka udělá, až páska skončí tentokrát. Malinkou dírou v leď se zadívá na tmavé okno bratrova pokoje a začne si v duchu kreslit jeho plánek, jen aby myslel na něco jiného. Na cokoli jiného. Je tam postel pro jednoho s námořnický modrým přehozem; poškrábaný dřevěný psací stůl s elektrickým ořezávkem; hromada trofejí a na vrcholu každé stojí malinký zlatý mužíček, běží, hází, chytá; plakát skupiny U2 na dveřích, na kterém Bono drnká na kytaru; starožitná sada velkých stříbrných vysílaček na polici. Když už si Philip nedokáže vzpomenout na nic dalšího, pokusí se vybavit si místo toho nápisy na pivních tričkách:

VZDAL JSEM SE PITÍ: BYLO TO NEJHORŠÍCH PATNÁCT MINUT
MÉHO ŽIVOTA...

ROZDÍL MEZI PIVEM A JEŽÍŠEM: NA DRUHÉ PIVO NEMUSÍTE
ČEKAT VÍC NEŽ 2000 LET...

„Za celé ty roky jste ho nepřestala milovat, že ne?“ říká Chantrel, zatímco jeho matka ťuká prstem do dveří a rozpaluje se k finále, určitě velmi výbušnému. „První láska je ta nejčistší, protože té osobě dáme celé své srdce a duši. Vy jste je dala Ronniemu, že ano?“

„Ano,“ odpoví Melissa spolu se svým hlasem na pásce.

Jeho matka začne ťukat silněji.

PIVO: MNOHEM VÍC NEŽ PITÍ K SNÍDANI, pomyslí si Philip.

ŠETŘTE VODOU, PIJTE PIVO...

VELCÍ GÉNIOVÉ PIJÍ STEJNĚ...

„Říká mi, že vás slyší. Že ví, jak moc trpíte od chvíle, co odešel. A proto nalezl způsob, jak zůstat ve vašem životě. Proto je to dítě tak zvláštní. Myslím, že víte, že jde o dar, za který jste se tolik let modlila. Ronnie mu požehnal, abyste mohla jít dál. Je... je mi to líto, drahá, ale spojení se přerušuje. Říká, že už musí jít. Je pryč, ztratila jsem ho.“

Tentokrát se hlas na pásce odmlčí nadobro.

Philip nervózně hledí na matku, která přestala ťukat. Vypadá, jako by se chystala znovu začít křičet, ale Melissa teď pláče ještě usedavěji, ramena se jí otřásají a ruce klepou. Cítí, že ani jeho matka netuší, co dělat.

„O co jde?“ zeptá se Philip Melissy.

Lapá hlasitě po dechu, že chvíli trvá, než ze sebe dokáže vypravit následující slova: „Copak nechápeš? To jsem vám přišla říct. To, co řekla o dítěti na kazetě, je pravda.“

„Co je pravda?“ zeptá se Philip, aby nedal matce šanci promluvit.

„Je to dar od něj.“ Zmlkne, naposledy se zhluboka nadechne, pak

jim konečně oznámí, proč sem dnes večer přišla: „Byla jsem v životě jen s jednou osobou. S Ronniem. Tu noc, kdy zemřel. Bylo to naše poprvé a naposledy. Moje poprvé a naposledy s kýmkoli. A teď, po všech těch letech, jsem těhotná a nevím, co dělat. Protože se nějak, nevím jak, stal zvláštní zázrak. Dítě, které v sobě nosím, je jeho.“